

„Trupul omenesc este frumos numai în măsura în care oglindește sufletul...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 781
10 - 16 iunie 2026

Renaționalizați apărarea apelor (marine) românești! Și flancul estic, pe de-a întregul!...

Cezar Adonis
Mihalache

Pentru că, aici am ajuns! În punctul în care trebuie să ne luăm măcar apărarea țării înapoi... Pentru că nici un comandament străin nu ne va proteja... Nu ne va securiza nici obiectivele civile, industriale, nici pe cele militare, decât, poate, după ce le vor fi folosit ca detonator, în operațiuni derulate sub „steag fals”, desigur, pentru a justifica și forța intrarea, împingerea României într-un război care nu este al ei... Și nu, nu ne vor apăra nici americanii, care oricum sunt mai mult un soi de „Yankee go home!” (în formă... continuată, reluată!), nici francezii, nici italienii... Nici una dintre acestea „comenduri” nu ne va apăra; nici țărâmul, nici obiectivele industriale, nici măcar pe cele militare, mai ales dacă sunt doar ale noastre, chiar dacă sunt, pe hârtie, „de interes” și pentru ei, căci, toate acestea sunt doar obiective-țintă de sacrificiu (pitiți iute „Delfinul”, și ferice dară că nu mai avem și alte submarine!)... Sigur, tot ce avem la țărâmul mării contează și intră în zona de logistică, geo-strategică... Și ar trebui să motiveze țările „partener”-(ne)strategice să acționeze pentru apărarea intereselor lor și al aceluia comun, al Europei... Dar asta a ajuns România, astăzi; o țară a altora, apărată doar în măsura protejării intereselor energetice și de acaparări de resurse ale acelor mereu alții... Și pe care o vor lăsa a fi sfârtecăță fără a clipi în numele intereselor și dreptului de acțiune „comun”, decis unilateral de UE-NATO, fără noi... Nu va conta pentru ei dacă România va fi fost sfârtecăță în urma șahului lor cu piese sub steag fals și, mai ales, steaguri false... Pentru că, pentru ei, mai ales cu acești conducători, România este o marionetă din cârpă, fără coloană, căreia îi pot fi smulse și picioarele, și mâinile...

Desigur, judecând acum „la rece”, cea mai importantă întrebare vizavi de operațiunea ucraineană din Portul Constanța, ar trebui să vizeze singurul lucru cu adevărat important... Ce s-ar fi întâmplat dacă drona

marină ajungea până în zona terminalelor petroliere sau în cea a depozitelor de combustibili?... Mai ales că, oricând, este posibilă o repetare a acțiunii... Ce se întâmpla pe linia decizională... națională (sic!) dacă drona exploda și, într-un efect în lanț, ar fi ras și terminalele petroliere, și depozitele, și poate și jumătate din oraș?... Ne lamentăm pe refrenul sarcastic „Au trebuit să moară oamenii...” și îi lăsam pe alții să acționeze?... Pentru că, asta pare probabil că s-ar fi întâmplat... Căci, până piroceau ai noștri două-trei cuvinte în lașitatea lor de a-și asuma reacții, ne trezeam în rolul de agent declanșator pentru articole „nucleare” 4-5 NATO („nucleare” încă doar la figurat, dar până la concret, nu ar mai fi nici măcar un pas...). Și nici măcar pe iscălitura noastră... Ci a altora, care și-au făcut deja un ritual din a vorbi, din a cere aproape punitiv explicații, de a face țărâboi, dar nu în numele nostru (nici măcar!), ci peste capul nostru... Am văzut în cazul dronei de la Galați... Când esența momentului a fost că Austria a fost statul care (și) a convocat ambasadorul rus pentru a-i cere socoteală... Și, probabil, doar o liniuță ne-a despărțit de activarea articolelor declanșatoare de pucioasă... Și al războiului voit, dorit, căutat, stârnit de către camarila războinică a UE pentru Europa... Pentru că, România este doar de sacrificiu... Împinsă în fața pentru a aduce războiul „din apropierea Europei”, lucru de care s-a ocupat Ucraina, în Europa... Nu în inima ei, ci pe marginile de valuri de sacrificiu...

Ce am fi făcut dară, dacă, într-un scenariu catastrofal pentru zona țărâmului nostru, cu mii de morți și de răniți, cu obiective vitale distruse, evident chirurgical, se invoca, în pofta de război a Europei, activarea articolelor 4-5, pe seama noastră? Ce (mai) făceam mai apoi când, poate, ne lămuream că a fost o acțiune țintită a Ucrainei, fiind târâți într-un război care nu este al nostru?... „Întorceam armele”?... Vorba vine, că, la cat de măcelărită a fost armata română, iar asta pe timpul lung al păcii de la momentul decembrie '89 încoace, oricum nu ar fi avut

cine... Iar cel mai grav este că intruziunea dronei navale ucrainene arată că, într-adevăr, orice este posibil... Pentru că, la cat a navigat aceasta în deriva ei... controlată, ar fi putut ajunge, trecând că în brânză de ecluzele Canalului Dunăre-Marea Neagră, până în „limesul” centralei nucleare de la Cernavodă... Și este și aici un semn de întrebare, pentru că, dacă drona ar fi fost deturnată și controlată de către ruși, asta denotă că marea magie a „supraexperienței” în controlul dronelor a „experților” ucraineni este doar o vrăjeală pentru vândut nimic pe post de experiență de război la preturi de nepace. Ba, ar însemna că rușii sunt pitiți pe undeva aproape de țărâmul nostru pentru a fi putut manevra drona marină, prin port, într-un areal rezonabil tehnologic pentru controlul radio-GPS! Ceea ce este improbabil... De fapt, ucrainenii sunt cei aflați chiar peste tot, sub motivația sprijinului umanitar preluând infrastructuri întregi, zone portuare, depozite, logistică... Și da, ei chiar pot fi oriunde! Și în modul în care au acționat în cazul dronei, denotă, nu doar reavoință, ci ostilitate. Pentru că, dacă ar fi să-i credem că drona chiar a intrat în derivă, de ce nu au detonat-o ei cât timp era departe de port?... Detonată, pentru că este puțin probabil scenariul autodetonării acesteia după evacuarea zonei... Mai degrabă, detonată intenționat pentru a face imposibilă analiza criminalistică a resturilor ei... Când s-ar fi putut identifica ruta, operatorul, orele...

Or, ce facem pe mai departe pentru a evita posibilele „accidente” provocate? Închidem tot? Preventiv, poate și centrala nucleară?... Golim depozitele strategice de combustibili de la țărâm, și nu numai, ba, eventual, transferăm tot combustibilul în Ucraina?... Sigilam și terminalele de la țărâm, înlăturăm din porturi orice urmă de îngrășămintă chimice, pentru a nu risca o tragedie exponențială a Mihăileștiiului?

Nu mai bine ne luăm noi siguri apărarea țării înapoi?... Măcar apărarea ei...

Prea lung, prea serios! Un fleac! Ne-a ciuruit!

Zoe
Dantes

Azi Traian Băsescu se întoarce pe mârțoaică la Cotroceni și la Palatul Victoriei. A jinduit ani la rând pentru funcția de premier. Azi, în sfârșit o are și pe asta. Nicușor Dan a făcut un pustiu de bine acestui susținător al său, de când a fost aruncat în lista scurtă pentru a fi pixul de la Cotroceni. Un fel de pix ca și Biden. La vremea lui. Și atunci ca și acum, mâna ce ține pixul este a altuia. Cam peste tot în lume. Aia occidentală! Toți au un singur tătuc care tocmai și-a numit un apropiat în serviciul secret cu steaua aia albastră pe alb. Îl știți. Pentru că îi vedeți efectele din Gaza, Cipru, Albania. Nu mai zic în Orientul Mijlociu. Inclusiv în SUA. Dar, Traian Băsescu știe să aștepte. Nu uită, nu iartă și nu lasă nici o faptă bună nepedepsită. Facem vorbire aici de „fapta bună” a lui Tomac la susținerea lui Traian Băsescu în alegeri cu voturile moldovenilor, cred că un milion de voturi. Vorbește lumea. Cred că pentru al doilea mandat sau la suspendare. Nu mă mai întorc să caut, că nu am chef. „Fapta bună” azi se cere pedepsită. Tomac la Palatul Victoriei. Pentru că în ciuda la tot ce se vede, este pedeapsă. Cine e? Căutați. Și o să găsiți. Ce a făcut în politică? Căutați și veți găsi: nimic. O aflare în treabă a unui individ care a fost un instrument al lui Traian Băsescu, fără de care nici nu respiră. De gândit, ioc. Doare! Doar sinecure, din alea calde și fără nici o responsabilitate. Întotdeauna. Și pe bani mulți. Poate mult prea mulți ca să priceapă de ce și pentru ce un nimeni în politică, ajuns europarlamentar prin susținerea, să nu uitați a alianței întunecate usr pmp forța drepte. Fără majuscule. Sunt comuni, răi și mai ales incompetenți. Dar sunt toți pe cai mari, mufați la bugetul public, cu „ațele care-i trag” într-o singură mână. A jupânului! Cine e jupânul? Cel care ne-a ciuruit încă o dată. Jos pălăria. Sensul sintagmei „pas cu pas” este modus operandi al jupânului. Nici cum al imbecilului care a spus-o, el la rândul lui, fiind doar un pas în planul de acaparare a României de singurul om care putea să o distrugă cu responsabilitate. Cea mai mare! Și mai ales în cunoștință de cauză. Ca să nu existe dubii.

Jupânul e omul care „are oameni”. E cel care-i cunoaște pe toți. Din dosare. E cel care știe când, unde, cu cine, ce și de ce. Este un real „zoon politicon” care are un sin-

gur mare minus. Acela de ași fi pus inteligența sclipitoare și simțul politic ieșit din comun în slujba întunericii. Este omul care a primit de la cele două ur-sitoare totul, însă a treia cred că a spus: „Să rămână cu tot, ... dar...” și acel dar a înclinat balanța împotriva României și a noastră. A venit vremea ca Traian Băsescu să-și încheie socotelile cu PSD, PDL, PNL mort și îngropat, cu noi toți și mai ales cu serviciile care l-au „julist”. Rău! După ce i-a ținut în brațe și le-a dat mână liberă să poată fi „decorați capii dei tutti capii” de alte servicii străine. Oare de ce? Pentru că jupânul nu uită și nu cere plată. Adună favoruri în timp ca sicilienii. Aia veritabili. Pentru că exista varianta ca într-o zi, băieții să fie nevoiți să le reîntoarcă. A venit vremea. Jupânul își va cere favorurile și în lumea aia de „capo de tutti capii” așa ceva nu se încalcă. Doar se plătește. Uitați-vă la presupusul cabinet ce urmează a vă fi băgat pe gât. Majoritatea sunt ai jupânului. De la finanțe, până la cultură. Bănuiesc că jupânul ar trebui să înființeze un minister al războiului: „români contra români” și cel de la cultură, să lucreze cu cel de la finanțe, și să facă naibii o dată lagărele alea pentru noiăștia „extremiști, putiniști etc” ca să ne duca să le facem o autostradă. Tot noi! Și să ne plătească în ruble. Ca să-și dea dreptate singuri că „au venit rușii”. Că doar rus e Tomac! Nu noi! Și de partea rusofilă e cel care l-a numit. Aia de vorbește cu mâinile. În mîntea lui. Nu pentru noi. Idiotul util care semnează orice. Că nu înțelege nimic. Si nici nu trebuie. Suntem așa cum am spus de multe ori, prizonierii minții lui. Dar înțelege jupânul tot. E suficient! Punem pariu că în două luni veți avea și „șefi” la așa zisele servicii de inteligență? Din 2023, SRI nu are director civil. La SIE e o debandadă totală. Pe care o vedem ca efect în penetrarea totală a suveranității statului de către alte servicii străine prin tot ce s-a întâmplat din 6 decembrie 2024. Asta a fost doar ce s-a văzut. Ce nu s-a văzut, va doresc să aflați într-o zi. Asta doar dacă o sa puteți duce! Pentru ca nu-i așa: „așa ceva nu se poate!”. Ba da! Se poate orice atâta timp cât o populație e ștearsă și spălată pe creier. O populație care nu mai are nici un fel de inițiativă și are doar reacție: „ba pe a mă-tii!” Cu care nu se rezolvă nimic.

- urmare în pagina a 12 a -

„Latinitatea strigă din tranșee”!

Magda
Ursache

În acest nefericit context, când comportamentul antinațional e apreciat, când se promovează neîntemeierea unei familii, iar copilul e proiectat să devină de gen fluid și fără rădăcini etnice, când limba română e atacată ca „un accident”, când ni se tot repetă că trebuia să fim slavi întregi „în marea slavă”, nu slavi pe jumătate, versul lui Octavian Goga din titlu sună testamantar. Cineva m-a întrebat: „Istoria? Ce nevoie ai de iluzia asta?”. Da, am nevoie de istorie. Mai ales acum, când istoricii școlii Boia dau frâu liber imaginației mai ceva ca romancierii, vrând să probeze ce nevrednici și nevolnici sunt românii, ce nedemocrați sunt, ba chiar se folosesc de ChatGPT, care și el poate fi manipulat de o întrebare dirijată în scopul intoxicării cu idei greșite. Particularitățile etnice sunt negate în fel și chip. Un conferențiar intellocrat se întreabă „Cum poate fi cineva român”, cu aluzie livrescă la Charles de Secondat Montesquieu, care se întreba cum poate fi cineva persan. Alt intellocrat scrie apriat că poporul român ar putea lua „un Nobel pentru ratare”, deși el însuși a fost ministeriabil perpetuu, post-decembrist. Guvernării își ceartă țara, de parcă țara ar fi vinovată pentru situația în care se află, iar parlamentarii votează umili, cu capu-n jos (din 282 deputați, au votat pentru 173, contra 101 și 6 abțineri, deci servilismul e oarecum incomplet) Legea Vexler, care amenință și unitatea românilor, și memoria lor. În acest context, cum spuneam, s-a întâmplat la Iași un vandalism cu miză simbolică: un bust modest al lui Octavian Goga, de pe Bulevardul Copou, a fost demolat de angajații Ateneului Tătărași, acum numit Ateneul Național Iași, noaptea, în 28 martie, 2026. Unde l-or fi dus? Nu ni se spune unde. Bustul lui Goga o fi fost topit, ca statuia lui Titu Maiorescu, în anii ocupației sovietice? În locul statuii, s-au pus două ghene și două trotinete. Așadar, nu vrem Goga, vrem tomberoane, să încapă-n ele, rupte foaie cu foaie, poemele „poetului pătimirii noastre”, după exemplul deputatului Vexler, care a sfâșiat în patru, miercuri, 17 decembrie, 2025, afișul cu Eminescu, Goga, Mircea Eliade, Alecsandri, Kogălniceanu, Slavici, Xenopol. Gest mic, de om mic. „Un prost”, spune Christian Schenk. Mie gestul mi se pare inteligent calculat, sfidător, provocator. Un scenariu bun să trezească resentimente, ca să se probeze așa-zisul antisemitism al românilor. Eu nu-i văd așa pe români. Dimpotrivă, prea toleranți în războiul statuiilor. Am scris, în pandemie, că războiul medical e cel mai urât

dintre războaie. Rectific: cel mai urât război e războiul statuiilor, dus de torționarii neomarxiști ai memoriei.

După Florian-jr., „Vârful de lance ale antisemitismului românesc” ar fi Goga, Iorga, Nae Ionescu, Crainic, Gyr, Mircea Vulcănescu, Vintilă Horia. Iată cum se roagă pentru „rănilor țării” umilite, însângerate ca Iisus pe cruce, singurul premiat Goncourt al românilor, Vintilă Horia: „Pâinea noastră coaptă-n bunătațe/ Dă-ne-o ca și pâinea-acum./ Fă-ne, Doamne, prin durere drum/ Ca unei corăbii pe-nnoptate.” Se vede vreo umbră de fascism, de nazism, aici? Și încă: „Pe mine nu m-au atacat reprezentanții nu știu cărei etnii sau ai nu știu cărui regim politic. M-au atacat dușmanii omului.” Se vede vreo umbră de antisemitism aici?

Un avocat din Arad, Bogdan Ionescu, a înghebat un ONG, „Asociația pentru prevenirea și combaterea antisemitismului și legionarismului”, după care a început plângeri penale: cheamă „la tribunal” primării, consiliul local, ca să schimbe nume de străzi, de biblioteci (Biblioteca publică „Octavian Goga” din Cluj), să mute de colo-colo statuile... Altceva decât povestea unui „drob de sare” nu-mi vine-n minte. Care drob, dacă ar fi căzut, ar fi putut omorî pruncul nenăscut încă. Îi putem spune și bolovanul de sare, de vreme ce Bolojan n-a reacționat. Nici Demeter, ministrul Culturii, interesat de autonomia Transilvaniei și nu de lupta lui Goga împotriva revizionismului maghiar. A reacționat, însă, Boc, primarul Clujului, care nu s-a temut că-i pică-n cap drobul, cum i-a fost lui Mircea Abrudean, tot clujean, președ. Senatului și senator de Cluj-Napoca, rămas rece la afrontul deputatului Vexler. Se caută un nou premier? Îl aveți pe Boc, nu pe Abrudean. În „Convorbiri literare”, din vara lui 2024, istoricul Mircea Platon semna „Perspectivele lui Goga”, unde avertiza că au crescut „generații oarbe, îngenucheate”, cu ochii lipiți de televizor, că „duhul rău al lămpii” deformează mintea elevilor și studenților. La un sondaj stradal, unui elev i s-a arătat fotografia Nadiei Comănești. „Andreea Esca, a strigat, crezându-se victorios, anchetatul, iar altul nu știa în ce secol trăiește.

Cine a dat miliarde pentru tipărire de manuale alternative? Soros, filantropul. S-au eliminat din manuale apărătorii intereselor naționale (dacă le apărăm suntem extremiști?), ca nu cumva să devină extremiști, xenofobi, antisemiți copiii. Ba chiar, ca-n povestea drobului de sare, copilul român nenăscut încă, dar antisemit prin ADN. Școala Ardeleană a fost considerată toxică, deși Biserica greco-catolică a fost biserica etnică atât de necesară, de vitală, Transilvanei.

Eminescu? Să se citească „Somnoroase păsărele” și-i destul. S-au căutat și se mai caută niscăi naziști, niscăi fasciști ca Delavrancea, Coșbuc, Duiliu Zamfirescu, Rebreanu, Goga, cu acceptarea tăcută a presei dependente de finanțări politice.

De 1 aprilie a.c., la ziua de naștere a lui Octavian Goga, o angajată „Wiesel”, șefa serviciului de cercetare, a dat un interviu la „Radio France International”: „Cel mai simplu mi s-ar părea, a rezolvat „științific” problema Ana Bărbulescu, să nu mai fie în manualul de Limba română”. Cine să nu mai fie? Goga, cine altcineva? Duhul rău, cel ieșit din lampa radio, a acționat.

Mircea Platon, pe Facebook, a formulat un îndemn la trezire și trezire. Ne-a arătat ce se întâmplă „dacă nu ne trezim și nu începem să realizăm sistematic și sistemic orice milimetru cedat inamicului, Celui vicelan”. De duhul lămpii era vorba. Și mă tem că parte din mass-media mainstream are ca ținte, de doborât Educația, Învățământul, Cultura, Istoria. După ocupație, Goga a fost interzis total. Bustul de pe aleea oamenilor de seamă din Cișmigiu a fost decapitat (de bolșevici, după ocupația sovietică a României. Ca o ironie a Istoriei, bustul lui Goga de pe bulevardul Copou, a dispărut de multe săptămâni, fără explicație. Istoria (ciclică și cinică) ne rade-n nas: Așa vă trebuie dacă nu vreți să-mi învățați lecțiile. Zănaia, la Iași, a pornit-o parlamentara Cosette Chichirău, userista sau liberala care se descâlța în Parlament, ca semn de protest. Halal mod elegant de a protesta! Cică Goga a retras, prin decret-lege, cetățenia a 225.222 de evrei, numărați de Cosette la bucată, bucată cu bucată. Poate nu-i rău să-i spună cineva conitei să ia tălpile de pe Octavian Goga. Spun istoricii demni de crezare că regele Carol II l-a adus la guvern, pentru a atenua fascizarea ca-n Germania și ca-n Italia și tot Carol II l-ar fi trădat.

Hitler nu l-a dorit pe Goga. Se vede treaba că politiciană traseisă habar n-are că, după Unire, I.C. Brătianu s-a opus încetățenirii fără discernământ. Oct.Goga a guvernat doar 43 de zile, iar antigogiștii Armand Călinescu, Const. Argetoianu, Gh. Tătărașcu au continuat încetățenirea, dar atent și responsabil, nu la hurtă. Cât rău face un cetățean nou-nouț ca

Fritz, proaspăt lider UR, căruia nu-i place apelul la unire, ci la dezbinare, vedem acum. Și ce vocal este ne-ale-sul nostru!

În vremi grele, ca ale noastre, Goga, refugiat la Iași, conducea ziarul „România” al Marelui cartier al Armatei. Generalul Prezan l-a prețuit. Elena Chiaburu, doctor în Istorie și bibliotecar șef la Universitatea „Al.I.Cuza”, ne aduce aminte cum arăta Târgul Leșilor, dulcele, în anii 1916-1918, cu un milion de soldați ruși bolșevizați, chipurile aliați, puși pe jafuri și violuri. Palatul Culturii era spital militar. Bântuia tifosul. Goga stătea pe Stradela Sărării, nu-n palat regal. Doamna Elena Chiaburu se întreabă de ce nu există,

acțiunea ucrainenilor de a anexa Basarabia. Goga a ridicat peste Prut primele școli românești, a tipărit primele ziare, primele cărți cu grafie latină. Cu Hallipa, Ion Pelivan, Ion Inculeț, Alexe Mateevici a fost în relații frățești, de frați de cruce. Goga a scăpat ca prin minune de atentatul cu bombă, pus la cale (zic istoricii cu carte) de Ana Pauker și executat de trei comuniști evrei, Max Goldstein, Saul Osias, Leon Lichtblau. Au murit atunci ministrul Justiției, un episcop ardelean și un senator regătean. Mulți răniți grav. Goga trebuia să deschidă ședința și a întârziat. De ce? Pentru că-l oprise un țaran să-și spună păsul, iar „poetul pătimirii noastre” îl asculta. Un țaran dintre țararii pe care Caramitru îi face „tembeli și ofticoși”. Țăranul i-ar spune juniorului că n-are niciun Dumnezeu.

Goga a luptat în revista „Țara noastră” pentru țararii chinuți sub jug austro-ungar și a ajuns deținut la Seghedin, în iarna lui 1911. Acolo, în închisoare, a venit la el Caragiale, care protestase pro-Goga, în „Situațiune penibilă”. În 1913, a fost arestat din nou și dus la Seghedin. „Ele (capetele noastre, nota mea, Magda U.) pot să cadă. Ardealul nu poate să cadă. Asta declara la București, în februarie 1915, în cadrul „Ligiilor politice a tuturor românilor”. Ce nu știe anti-gogoloaga Chichirău e faptul că Poeta Vates a avut de suferit enorm pentru crezul său de intens patriot, de vizionar inspirat divin. Era cetățean austro-ungar, așadar a putut fi târât în „proces de înaltă trădare” și condamnat în contumacie (ca Pamfil Șeicaru, prin sentința Tribunalului Poporului, unde activa nevasta „disidentului” Brucan, Alexandra Sidorovici. Oare știe asta Mândruța lui Brucan, care-l intervieva la nesfârșit pe falsul disident din Dămăroaia, alt duh rău al lămpii Protv?). Goga a fost simplu soldat în Dobrogea. A plecat în Franța în 1918 și a revenit în 1919, în România Mare. Și cine altul a luptat mai cu uitare de sine pentru Unitate, în Consiliul Național pentru Unitatea Românilor, înființat la Paris de Take Ionescu, decât Octavian Goga?

Închei acum cui spusa lui Octavian Goga la dezvelirea primului bust al lui Eminescu în Transilvania română, acum dispărut la fel ca bustul din Iași, virală pe Internet: „O graniță se apără cu un corp de armată sau cu statuia unui poet alături de inimile tuturor”. Alo, Primăria, puneți la loc, pe Copou, bustul Poetului. Și nu oricum, ci cu gardă de onoare, așa cum merită. Leșenii vă vor susține....

cum ar trebui, o plăcuță comemorativă pe stradela. Poate va fi una, plătită de Soros, pe casa unde a copilărit Alina Mungiu, președinta SAR, adicăteala „Societatea Academică Română”. Goga, membru și vicepreședinte al Academiei adevărate (a ținut cuvântarea la primirea lui Coșbuc) și președinte al Societății Scriitorilor n-are parte de plăcuță comemorativă. Ce-ar mai fi de scris în bold? Că studentul Goga a fost stipendiat de Emanoil Godju și că premierul liberal de pe o zi pe alta, Ungureanu, a cedat o avere, a lui Gojdu, lăsată românilor prin testament, ungurenilor lui? „Veniți, ungurenii mei!”, chema la vot premierul-unguent.

De moartea lui Goga, în mai 1938, cine se face vinovat? Nu Carol II? Chiar în anul trecerii dincolo, în februarie 1938, premierul trimisese o circulară care cerea autorităților să aibă grijă să nu se întâmple gesturi ostile față de altă etnie, precizat israelită. De moartea civilă a lui Goga se ocupă Cosette Chichirău, care nu știe, pesemne, că Goga a fost condamnat la moarte în contumacie de autoritatea austro-ungară, deranjată de lupta lui pentru drepturile românilor ardeleni. Cum să-i placă cel supranumit apostolul Unirii? Și cât de fascist, nazist, legionar, antisemit o fi fost (cum scrie pe plăcuța aninată de chichirăi și chichirele de soclul statuii și eliminată de bărbați verticali), dacă Regina Maria i-a trimis la înmormântare cea mai frumoasă coroană, din crini albi? Dacă nu știți, nu-ți băga capul în „mustul care fierbe”, conită.

Lui Octavian Goga i se datorează Unirea, dar și faptul că a contracarat, la Kiev,

Despre capriciile istoriei, virusarea identitară și amnezia demnității recurs fără instanță...

Mircea
Chelaru

Istoria umanității nu este o înșiruire de date statistice. Istoria popoarelor nu reprezintă viața lor bucolică și nici nu consemnează bunele intenții utopice ale minților luminate. Istoria lumii este tocmai istoria faptelor care au schimbat fizionomia civilizațiilor sau, dimpotrivă, au lăsat cicatrici hidoase, ireparabile. Se mai spune că ea, istoria, este o cocotă de lux care flirtează cu cel care o scrie și se culcă cu cel care o plătește mai bine. Așadar, nu întot-

argumente și alimentează patologia psihotică a inamicilor naturali sau fabricați.

Vă spun aceste idei de început pentru a înțelege de ce este nevoie de astfel de abordare. Mereu am lăsat pe alții să o facă în numele nostru și nu de puține ori am descoperit o Românie desfigurată, stâlcită de anateme și uri personale ale vrăjmașilor din afară, dar și dinlăuntru, mai mult sau mai puțin declarați.

Așadar, îndreptările trebuie să fie făcute! Pentru românii aflați sub stăpânirea ungarilor sau, mai apoi, a austro-ungurimii, nu numai din

încercare de recuperare a memoriei imediate rătăcite prin hățșurile bagabonțelilor zilnic mediatizate, ci și un rechizitoriu incriminant al antiromânismului de tip racist, al mentalităților izolaționiste de tip medieval practicate de politrucii maghiari băștinași, prin care își conservă privilegiile câștigate în cârdășie cu cei neaoși români.

Când ți se dă foc Steagului Național, când îl arde pe rug pe Avram Iancu, când se afișează dolii „general” și protest civic de Ziua Națională a României, când nu ți se dă o cană de apă sau o bucată

ale Post-Imperii, Statul Românilor a înfiat toți fii pământului său sub dreaptă și nobilă rânduială regală românească. Și pentru că a fost o naștere în Timpul Istoric și nu în maternitatea unor cancelarii, a avut drept nași chiar pe Cei Trei Magi de la Apus: Woodrow Wilson, George Loyd și George Clemenceau care au semnat Certificatul de Naștere la 4 iunie 1920. Suntem Certificați sub semnul Victoriei! Sub acest certificat de naștere s-au regăsit și frații noștri gemeni de atunci, Cehoslovacia și Yugoslavia. Este pentru prima dată în istorie când și maghiarii au

cartea insolvenței istorice. Negaționismul iredentist din jurul nostru are o țintă fixă: ROMÂNIA. Iar staliștii de pe aproape se întrec în argumente filosofice și invocări de principii! În loc să apere Istoria și demnitatea noastră de impostură și ură.

În loc să obligăm prezentul să respecte jertfa trecutului și să urmeze Calea Neamului Românesc. Iată de ce la Ordinea de Zi este un singur ORDIN: ROMÂNII! APĂRAȚI TRIANONUL! ACTUL DE NAȘTERE AL ROMÂNIEI MARI! Pentru că, astăzi, se contestă Legea Trianonului.

deadena cei care au făcut istorie au și scris-o! Istoria scrisă aparține așadar celui care are puterea. Acolo adevărul este totdeauna de partea învingătorului. Sau a celui care plătește mai bine. Așa se face că istoria românilor, cu nesemnificative excepții, a fost scrisă cu „adevăr” plămădit de cei care ne-au surclasat prin puterea numărului, armelor sau banilor.

Mai nou, prin subversiune propagandistică și manipulare mediatică sau legi trucate. Românii au avut mereu simțul timpului istoric și l-au convertit în constante identitare păstrate în vestigii lucrute, dar mai ales în tradiția orală și rezistență spirituală. Insuficient, ba chiar utopic! O eroare care astăzi se resimte în resursa noastră de

Ardeal, cu excepția celor care au cedat și s-au convertit la regulile asimilării, Istoria a fost ca o cămașă de forță din care doar moartea pe roată i-a făcut scăpați. Istoria românilor din vetrele Daciei Transalpine de sub stăpânirile trecute stă sub semnul terorii și a sălbăticiiei. În loc de Libertate au avut doar împilare. În loc de drepturi omenești, numai tratamente bestiale. În loc de Civilizație, doar discriminare! Toată memoria colectivă surprinsă de harul istoricului, cuprinsă de acuratețea lucidei decantări își recapătă amploarea și actualitatea, mai ales acum când armate întregi de delatori și propagandiști ai negaționismului se reped asupra legitimității Statului Național Român. Ideile prezente nu sunt doar o

de pâine pe banii tăi (!) dacă nu o ceri în limba lui asiatică, te întrebi: e doar rodul propagandei sau este chiar ură!? În acest caz, lupta se mută din planul etnic în cel al subminării politice și identitare. Negația României ca stat național suveran și invocarea federalizării sau, mai nou, începerea demersurilor generale pentru denunțarea Tratatului de la Trianon, sunt acțiuni de neiertat contra existenței naționale a românilor. Or, cu asemenea teme nu este loc de acceptare și nici urmă de toleranță...

La 1 decembrie 1918 pântecul fertil al Istoriei a născut pe Vatra Neamului, după secole de travaliu dureros, Statul Național Unitar Român. Operă a Noii Ordini Mondii

primit un stat recunoscut „de jure” dar pe care nu îl recunosc nici astăzi. Chiar și după Pacea din 1947, rigourile Trianonului au rămas aceleași, cu excepția unei grele nedreptăți dinspre răsărit adusă românilor: Basarabia și Nordul Bucovinei. Însă, odată cu căderea zidului Berlinului a început revanșa perdanților din cele două războaie mondiale. Au fost asasinați frații noștri gemeni, Cehoslovacia și Yugoslavia. Am rămas singuri și supraviețuitori. Revanșarii încearcă să ne desființeze Certificatul de Naștere. Îl neagă pe toate căile și mijloacele manipulatorii ale unei lumi amnezice și superficiale. Pentru a ne desființa ca Stat Național își neagă până și propriul statut european. Se riscă totul pe

Dar vă întreb, aveți nevoie de Lege pentru a vă celebra Ziua de Naștere? Aveți nevoie de aprobare pentru a vă rosti numele cu voce TARE, la apelul Istoriei? Aveți nevoie de Lege pentru a fi împreună și a refuza să uitați numele PĂRINȚILOR PATRIEI? Reflectați. Haideți să ne urmăm Instinctul Național! Secolul mezin al Istoriei noastre de milenii vă cere imperial: APRINDEȚI TORȚELE DREPTĂȚII! Așa am fost și așa vom rămâne: O ȚARĂ, UN POPOR, O CREDINȚĂ! „SUNTEM ROMÂNII ȘI PUNCTUM”. „TRĂIASCĂ Nația!”...

În numele unei prea continue generații prea mereu „de sacrificiu”: prea obosiți în așteptarea de mai bine...

Cezar Adonis
Mihalache

Când? Când ne vom trezi? Când nu va mai fi chiar nimic de făcut? Când vom realiza că am fost împinși, printr-o bulă de iluzii, într-o amăgire a posibilității de a fi noi marii jucători de pe piața energetică a UE, când realitatea, nici măcar nu de peste atât de mulți ani, va fi aceea că nu vom conta pe măsura sacrificiilor făcute pentru piața energetică a zilei de mâine?... A celei energetice, a aceleia de resurse, a aceleia agro-alimentare, cu terenuri fertile transformate în suporturi pe mii de hectare a sticlei și fierului „energetic”: panourile solare. În jurul nostru, lumea se mișcă... Se agită, se contrecează... „Jucătorii” se impun ca părți ai ospățului sau sunt împinși pe post de bucate...

Oportunismul internațional al țărilor care vor să (mai) conteze mâine este mai exacerbat ca niciodată... A ajuns la nivele similare, nu doar unui egocentrism al lupilor, ci al intereselor și, mai ales, prezențelor geo-strategice... Singurele care vor conta în noile ordini mondiale, rocade, de mâine... Am fost amăgiți spre viitorul „verde” al UE, al sacrificiilor noastre pentru a respecta acest țel, dar numai al unora, distrugând, fără noimă, și fără șanse de reclădire, centralele pe cărbune... Am îngenucheat și decapitat industriei întregi... Pentru că ne-a spus Europa că nu vom mai avea nevoie de cărbune... Nici de petrol... De fapt, mesajul era altul... Nu vom mai avea voie să avem (ne)voie; nici de cărbune, nici de petrol... Dar „traducerea” ar fi fost prea naționalistă,

prea suveranistă, provocatoare la adresa „listingului” cu marote (și alea „țeluri”, ținte, stegulețe, nu-i așa?!) de accepturi „political correctness” pentru a privi în față iadul care ni se pregătea...

Nu va mai fi nevoie de cărbune! Nici de petrol!... Și le-am înghițit așa cum ne-au fost servite; ca unei colonii... Industria noastră petrochimică s-a prăbușit, rafinăriile au fost închise sau lucrează doar în regim de „avarie”... De avarie, nu pentru țară, nu pentru interesele noastre de țară, ci, din plin, pentru frontul de război al intereselor bruxeleze...

Noi nu mai avem nevoie de petrol, nici voie, dar comenzile de petroliere în lume s-au înmulțit... Au bifat o cerere uriașă, iar armatorii caută șantierele de construire, deja, nu doar a unor petroliere, ci a unor superpetroliere... Iar cum durata de viață unei astfel de nave este de câteva decenii, și nici un armator nu ar arunca banii pe eventuale nave gata epave (așa cum s-a întâmplat cu flota noastră de petroliere, în vechiul regim, construite cu sacrificii în baza unei șanse istorice, dată de relațiile cu Iranul, mecanism prăbușit din cauze nonconjuncturale, ca astăzi, cu un Iran presat, „minat”, acum și la propriu, de interesele israelito-americane), cum astfel de nave de transport petrolier sunt, așadar, construite pentru a fi folosite un deceniu, doi, este clar că aceea criză generală, finală, a epocii unei resurse, petrolul, este departe. „Momentul zero” al declasării țiteiului dintre resursele energetice este departe... Iar prin mișcarea de acum a unor mari armatori de a comanda super-

petroliere (comenzi ce au atins deja un sfert din ceea ce s-a construit în ultimii ani), putem intui că acel „orizont”, punct de plecare al ceasului de „lepădare” definitivă de petrol, este dincolo de anul 2050...

Dar noi respectăm („până la sânge”, propriul sânge, ar vrea unii, cu „slava” lor cu tot...) ordinele Europei... Ne mor șantierele navale, falimentează, sunt falimentate, sunt duse în pragul unor mecanisme care să facă aproape imposibilă repornirea lor, cel puțin nu sub dreptul nostru, iar armatorii lumii strigă, caută șantiere navale dispuse, capabile, dornice să construiască... Mangalia se stinge sub cenușa falimentului impus, comandat, provocat, dar și sub presiunea deprofesionalizării, prin plecarea oamenilor din domeniul lor de expertiză. Muncitori, lucrători, specialiști, experți pe care, prin acțiuni mârșave similare, România i-a pierdut definitiv dimpreună cu alte ramuri industriale...

Ne-au fost închise combinatele; am pierdut zeci de specialiști... Iar astăzi, dacă printr-o minune s-ar construi o nouă astfel de perlă, din păcate pentru o coroană deja știrbă a industriei noastre, nu ar mai avea cine să lucreze acolo... Specialiștii au plecat, s-au pensionat, și, cel mai grav, li s-a acrit până la sentimentul de scârbă pentru a mai avea acea disponibilitate a noului început... A unor noi începuturi, fie și cu oameni îmbătrâniți, obosiți în așteptarea de mai bine, cătrâniți de dezamăgirile, visele pierdute în numele unei prea continue generații de sacrificiu...

Probabil, toate acele

superpetroliere, de care au nevoie armatorii, vor fi construite; nu și de către noi... Și vor fi construite prin șantiere ce vor folosi din greu resursele energetice hulite pentru alții... Iar noi vom lăsa (și) șantierul din Mangalia să moară... Și toate acele ultime resurse industriale... Că nu mai avem (ne)voie. Și ne vom pune panouri solare și pe cap, doar să respectăm impunerile UE... Ba, am împânzit deja țara cu panouri solare, pe mii de hectare, fără a ține cont că, în timp ce le montăm, tehnologia lor se revoluționează, că, deja, în alte țări sistemele se schimbă, că tot ceea ce montăm noi devine depășit, apoi caduc, apoi poate chiar următorul mare deșeu adus în cantități industriale în România (nici măcar ca „second hand”, ci de „noi”, ca prețuri)... Că vor fi devenit depășite înainte de a le fi conectat pe toate... Și când vor fi gata toate acele insule de panouri fotovoltaice ni se va spune, din nou, că s-au schimbat (pentru binele UE, desigur!), strategiile energetice, paradigmele... Și nu mai este nevoie de ele, rămânând deșeuri pe toate acele câmpuri luate, furate din zona agriculturii, ca „vechituri” tehnologice de care nici o țară nu are habar cum să scape... Așa cum se va întâmpla și cu turbinele eoliene, pe care le înfigem cu spor în mantia țarinei (ca pe niște țărâși ai foamei de mâine, a nevoinței după produse agricole...) și pe care țările vestice nu știu cum să le dezafecteze (ecologic) după finalizarea ciclurilor lor de viață... Pentru că, da!, vântul este o resursă continuă... Dar turbinele eoliene au viața lor... Și soarele ne dă lumină la nesfârșit, dar panourile au ci-

cluri finite de viață...

Și de parcă nu era de ajuns această bulă (non)energetică în care suntem închiși, sub numele amenințător de „blackout”, evident, promovat ca inevitabil european, „political correctness” – o să auzim mâine, nu în numele familiei Europei, ci al sprijinului necondiționat pentru Ucraina, suntem pe cale să intrăm în avarie și cu sistemul hidroenergetic al „Porților de fier”. Cu șanse ca acestea să fie transformate în cenușăresele unui sistem energetic pe care îl va controla în Europa, clădindu-și propriul „atu” de intrare în UE, după propriile condiții, Serbia... În numele căreia, nu întâmplător, vorbește „partenerul nostru strategic”, ambasada SUA de la Belgrad (și nu Serbia, ca stat suveran), aceasta anunțând deschidere procesului de identificare a unui constructor pentru „Porțile de Fier 3”... Centrală care, prin sistemul său „revoluționar” (de pompaj în bazin, prin reversibilitatea debitelor de apă), va afecta zona hidrografică din aval, dinspre perlele deja aproape de altădată, „Porțile de fier 1 și 2”. Dar tăcem... Cum am făcut și cu Bistroe... Alții și-au făcut lucrările pentru a le fi lor bine, nu nouă, nu mediului... Iar, da!, Serbia ar putea fi Ucraina de mâine a UE din multe puncte de vedere... Pentru că, dacă va construi „Porțile de fier 3” va avea un cuvânt suficient de puternic în UE. Unde va intra poate când Moldova încă nu va fi... Pentru că Serbia este sprijinită de „unchiul Sam”. Și, fericite pentru ea, nu ca „partener strategic”...

Prea lung, prea serios! Un fleac! Ne-a ciuruit!

- continuare din pagina 1 -

Nimicul ăsta de abia acum se va vedea cât e de Nimic. În buzunarele noastre și în viețile noastre, în general. Delirul bugetar de abia începe. PM ul vostru nu va da doi bani pe voi, cum nici jupânul nu a dat. Are două case la Bx, nu-l interesează România, decât ca o țevă de bani și decizie politică satisfăcătoare pentru orgoliile jupânului. Asta ca să știți al cui inel l-a pupat idiotul util de la Cotroceni când a fost azvârlit în funcția de președinte. Acum se vor alinia toți la investire, să pupe ghiulul. În spatele cortinei. Ca de obicei! Și voi veți rămâne să strigați că vreți democrație! Caci de libertate nu mai poate fi vorba. Luați tiranie! Pe pâine și fără apă! Că nu vrea usreul și pdleul lui nea Traian. Trebuia să știți asta, când l-ați văzut pe Don Berceanu în piață. Venise să susțină! Acum știți și pe cine!

Despre „opoziție”? Nu există! Este doar la nivel de vorbe. Nici măcar comunicare. Se scorojesc pereții și se cântă Maga! Știi băi, opoziție controlată cât îi interesează pe români de Maga azi? Deloc spre foarte deloc! Am așteptat toți să treci tu opoziție, de la vorbe goale la fapte. Nada. Sau cum îți place ție Opoziție: Nothing! Stați în case, o sa fie bine, o să înflorească una, alta, o să facem și o să desfacem! Fix... pentru că azi e prea serios ca sa va iau la rangă! Să va fie rușine! Maximă! Ați făcut cu PSD jocul jupânului. Pe față, fără nici o jenă! Știu și cum se numește veriga de legătură. Doar că veriga asta se va dovedi că e cea mai slabă verigă a lanțului. Când se va rupe! Că așa e viața. De gen feminin! Știți voi mai bine! Până azi, bănuiam. Azi sunt convinsă! Să trăiască „frații voștri” de peste Prut. Să stați în case, românilor! Și să nu uitați să le plătiți taxele și impozitele! Nu e frumos! Susțin! Până la

urmă convingerea că a fost o regie, un joc de-a baba oarba, cu cai și cu cireși, folosita și aplicata pe amărății de noi, de aici și de pretutindeni, prinde contur și are argumente. Când am zis ca e vremea să scot „săbiile” (unde va la începutul lunii martie) și să spunem lucrurilor pe nume, am ajuns de comun acord la concluzia că „să mai așteptăm”, „să mai dăm o șansă”. Din bune intenții și fără miză personală a niciunei persoane aflate în discuția respectivă. Am zis ca alte minți împreună sunt mai de calibru decât a mea, una singură. Se pare că am avut dreptate. Toți! Din nou! Trist, dar adevărat. Am renunțat să mai fac parte dintr-o mizerie cât casa. Și nu numai eu. Puteți să înjurați cat vreți! Nu-mi pasă! E libertate pe pagina asta! Azi, e vremea când lucrurile trebuie privite așa cum sunt: urâte, puturos de mirositoare și negre. Pentru noi toți! Blatul este la vedere, orice am zice și oricum am suci-o sa nu vedem. Doar că

pute! Și nu avem sinuzită! Și pute rău! Adevăratul rău abia începe. Ce a fost până azi a fost ca un teaser la ce urmează: Jupânul contraatacă! Dar pe viețile noastre ale tuturor! Stați în case! Totul va fi bine! Informați-vă doar din surse oficiale! Voi aștia de o ardeți „ziarici”! Aduceți la lumină orice în afară de adevăr! Ați uitat de cele trei surse imperative necesare. Care mai mereu combat prin relevanță sursele așa zise „oficiale”! Da’ ce știu eu? Sunt doar un om cu o opinie. Adevărul e în uie „anti sistem” și „extremist”. Opoziția va face dreptate! La Paștele Cailor! Unele glume se scriu singure! Asta trăim azi. Toti! Cel mai prost banc sau film și cu proștii în roluri principale: adică noi! Cât despre PSD... Un fleac! V-a ciuruit! De 20 de ani vă așteaptă! Jupânul! Puneți de o colivă. Mare. Să ajungă la toți. Și fără veșnica pomenire! Nu o meritați! Fără popa și fără

lumânări! Sinucigașilor! Cât despre Jupân! Jos pălăria! Doar că ce să vezi? Unii au văzut doar pâza de paienjen, alții au văzut doar paienjenul. Puțini, foarte puțini au văzut și cum paienjenul făcea pâza: 22 de ani! Acum a terminat-o! Se poate odihni. Activ și mai ales reactivat! „#Să trăiți bine,, bă! Citat din clasic în viață! Cu patru cuburi de gheață la pahar și Johnny Mergarețul la vale! Precum România! Alunecă fără frâne!